

NEPRIHĂNIRE, CARACTER, JUSTIȚIE

De vorbă cu Ellen G. White despre dinamica nimicirii

4 aprilie 2005

Gili Cârstea

Catastrofa recentă din Asia (tsunami-ul din decembrie 2004) a trezit reacții vii în presa internațională, iar savanții adventiști au comentat pe larg rolul lui Dumnezeu în acest fenomen nimicitor. Argumentul era că omenirea trebuie ajutată să se pocăiască în vederea judecării, iar asemenea lovituri pot impune supunerea ce I Se cuvine lui Dumnezeu.

EGW: Dumnezeu nu forțează voința sau judecata nimănui. El nu găsește plăcere într-o ascultare din constrângere. El dorește ca faptele Sale să-L iubească deoarece El este vrednic de dragoste. El acceptă ascultarea lor atunci când aceasta vine dintr-o apreciere inteligentă a înțelepciunii, dreptății și bunăvoinței Sale. Toți cei care au o corectă apreciere a acestor calități Îl vor iubi deoarece se simt atrași de aceste atribute ale Sale. [GC 541]

Dar atunci când omenirea nu are “o apreciere inteligentă” a dreptății sau bunăvoinței, nu este necesară o intervenție în forță, la nivelul lor de înțelegere?

EGW: În planul Său de guvernare nu se folosește forța brutală spre a forța conștiința. Iudeii așteptau ca împărăția lui Dumnezeu să fie întemeiată pe aceleași principii ca împărățiile lumii. Ei recurgeau la măsuri exterioare pentru a promova neprihănirea. Ei născociau metode și planuri. Dar Hristos plantează un principiu. Implantând adevărul și neprihănirea, El contracarează eroarea și păcatul. [COL 77]

Noi citim Scriptura și vedem peste tot cum Dumnezeu a condus pe Israel folosind aceleași principii ca împărățiile lumii. N-am înțeles noi bine? Nu trebuia Israel să devină “capul și nu coada” prin folosirea forței armate? Nu aceasta era strategia după care s-a condus mereu clasa conducătoare a lui Israel?

EGW: Rabinii se laudau cu superioritatea lor, nu numai în fața celorlalte națiuni, ci și în fața poporului lor. Plini de ură față de asupritorii romani, ei cultivau speranța că vor obține eliberarea națională prin forța armelor. Ei urau și omorau pe urmașii lui Isus, a căror solie de pace era așa contrară planurilor lor ambițioase.

În școlile militare ale Egiptului, lui Moise i se predase legea forței, iar această învățătură avusese o așa putere asupra caracterului lui încât a fost nevoie de patruzeci de ani de izolare și comuniune cu Dumnezeu și natura spre a-l pregăti pentru conducerea lui Israel prin legea dragostei. Pavel a trebuit să învețe aceeași lecție. [Ed 65]

Dacă Dumnezeu conduce pe ai Săi “prin legea dragostei” de ce folosește azi biserica lui Hristos elementul amenințării și constrângerii în relația ei cu oamenii, insistând că dezastrele “pe mare și pe uscat” sunt mijloacele corective ale lui Hristos?

EGW: Misiunea lui Hristos nu este aceea de a-i constrânge pe oameni să-L primască. Numai Satana și oamenii stăpâniți de duhul lui caută să forțeze conștiința. Sub pretenția râvnei pentru dreptate, oamenii asociați cu îngerii răi aduc suferință asupra semenilor lor pentru a-i converti la ideile lor religioase; dar Hristos se arată totdeauna plin de îndurare, căutând să câștige inimile oamenilor prin descoperirea dragostei Sale...

Nu poate exista dovadă mai clară că avem spiritul lui Satana decât dispoziția de a răni și distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau acționează contrar ideilor noastre. [DA 487]

Nu ar fi ucenicii lui Hristos mai motivați dacă teama de pedeapsă ar avea un loc central în experiența lor spirituală?

EGW: Nu teama de pedeapsă sau speranța răsplătirii veșnice îi face pe ucenicii lui Hristos să-L urmeze. Ei privesc dragostea fără de egal a Mântuitorului... [DA 480]

Nu, nu este vorba de a-L urma pe Isus. Mă gândeam că o doză de amenințare sfântă i-ar fi putut păstra chiar și pe îngeri departe de sofismele lui Satana. Decât să se piardă, nu ar fi mai sănătos să tremure puțin?

EGW: Dumnezeu ar fi putut să-l distrugă pe Satana și pe simpatizanții lui la fel de ușor cum aruncă cineva o pietricică la pământ; dar El nu a făcut acest lucru. Rebeliunea nu trebuia biruită prin forță. Puterea constrângătoare nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de acest gen. Autoritatea Sa se bazează pe bunătate, îndurare și dragoste, iar prezentare acestor principii este metoda de acțiune. Guvernarea lui Dumnezeu este morală, iar adevărul și dragostea trebuie să fie puterea predominantă. [DA 759]

Hristos a demonstrat aceste principii, dar Sinedriul nu a putut fi convins. Ei așteptau ca Mesia să se poarte așa cum se purtase Dumnezeu în vechime. El a

dezamăgit chiar pe ucenici, când a refuzat folosirea focului în cazul samaritenilor obraznici. Ce rațiune superioară L-a putut face pe Hristos să riște refuzul și lepădarea din partea propriului Său popor?

EGW: Pământul era întunecat din cauza înțelegerii greșite a caracterului lui Dumnezeu. Pentru ca umbrele acestea întunecoase să poată fi luminate, pentru ca lumea să poată fi adusă înapoi la Dumnezeu, puterea înșelătoare a lui Satana trebuia să fie sfărâmată. Acest lucru nu se putea face prin forță. Exercițierea forței este contrară principiilor de guvernare ale lui Dumnezeu; El nu dorește decât servire din dragoste, iar dragostea nu poate fi impusă; ea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Numai prin dragoste se trezește dragostea. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi; caracterul Său trebuie să fie arătat în contrast cu caracterul lui Satana. [DA 22]

Ce contează motivațiile cuiva, atâta timp cât este dispus să servească lui Dumnezeu fără să pună întrebări?

EGW: Legea dragostei fiind temelia guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor inteligente depinde de conformarea desăvârșită cu marile ei principii de neprihănire. Dumnezeu așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste - servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie. [PP 34]

Nu este libertatea de alegere prea riscantă, atunci când în joc este viața ființelor create? Dacă se dovedește benefică pentru viață și ordine, ce problemă este cu “forța constrângătoare”?

EGW: Forța constrângătoare în toate formele ei nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana. Principiile Domnului nu sunt de acest fel. El nu acționează de această manieră. El nu dă nici cea mai mică încurajare vreunei ființe omenești să se impună asupra unei alte ființe omenești, socotind că are dreptul să-i producă suferință fizică sau mentală. Acest principiu vine cu totul din invențiile lui Satana. [RH 7 sept 1897]

Dați impresia uneori că fără o cunoaștere autentică a caracterului lui Dumnezeu închinarea este pervertită, ba chiar sugerați undeva că ne putem închina lui Baal fără să știm ce facem. Chiar vi se pare că această cunoaștere este un factor vital în ecuația mântuirii?

EGW: În lume există numai două categorii de oameni, cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și cei care nu Îl cunosc. Omul spiritual aparține primei categorii, omul firesc aparține celei de-a doua, iar categoria de care aparținem este determinată de concepția noastră despre caracterul Tatălui și al Fiului. Pentru omul al cărui suflet

este inundat de dragostea lui Isus este normal să vadă în Dumnezeu pe tatăl și prietenul lui. El poate și va învăța pe alții în armonie cu lumina care strălucește în camerele inimii lui. El va arăta oamenilor singura cale de la păcat la neprihănire, descoperind lumii caracterul Celui care este calea, adevărul și viața. [RH 10 feb 1891]

[Sugerați aici că autorii adventiști care insistau că tsunami a fost provocat de Dumnezeu ca să obțină pocăință ar putea fi încadrați în cea de-a doua categorie?](#)

EGW: Satana lucrează astăzi asupra minților omenești prin metodele lui stricate. Acestea vor fi adoptate și aplicate de unii care afirmă că sunt loiali și devotați guvernării lui Dumnezeu. Cum putem descoperi că ei sunt necredincioși și falși? "După roadele lor îi veți cunoaște." Dumnezeu nu forțează pe nimeni. El lasă pe toți să aleagă liber. [RH 7 sept 1897]

[Dar Vechiul Testament este plin de dovezi că Dumnezeu a forțat pe oameni să se supună voinței Sale. Cum se explică această taină?](#)

EGW: Taina crucii explică toate celelalte taine. În lumina care se revarsă de pe Calvar, trăsăturile de caracter ale lui Dumnezeu, care ne-au umplut de teamă și uimire, apar frumoase și atrăgătoare. Vedem că îndurarea, mila și dragostea părintească se unesc cu sfințenia, dreptatea și puterea. Privind mărirea tronului Său, înalt și maiestuos, vedem manifestarea delicată a caracterului Său și înțelegem, ca niciodată mai înainte, însemnătatea aceluia nume scump, "Tatăl nostru." [GC 652]

[Noi am crezut mult timp că legea reprezintă puterea și dreptatea lui Dumnezeu, iar crucea reprezintă mila și iertarea Sa fără egal pentru cei ce se supun legii. Ne-am înșelat?](#)

EGW: Satana și-a aruncat umbrele de-a lungul căii fiecărei ființe omenești, ca să poată reprezenta greșit pe Dumnezeu în fața lumii. El a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu atribute satanice, în totală contradicție cu adevărul. El L-a zugrăvit ca pe o ființă plină de răzbunare, ca pe un legiuitor a cărui lege este dincolo de posibilitatea omului de a o ține, și a implantat vrăjmășie în inima păcătosului, ca omul neregnerat să fie în rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Aceasta este impresia pe care a produs-o Satana asupra minții omenești. Cei care prezintă legea lui Dumnezeu ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu vor aduce în solia lor tema principală a acestui subiect, prezentând dragostea Tatălui și a Fiului. Când se face acest lucru, umbra celui rău va fi îndepărtată din inimile oamenilor, iar lumina clară a dragostei lui Hristos, luminând capacitatea de înțelegere, va descoperi caracterul lui Dumnezeu ca fiind infinit în milă. Păcătoșii vor privi la Hristos ca fiind și doritor și capabil să curețe de orice păcat. Ei vor

privi la Dumnezeu nu în mânia Lui, ci în lumina strălucitoare a dragostei Sale. Dragostea Sa va fi văzută dincolo de orice dragoste omenească, fără egal. [RH 10 feb 1891]

Să înțelegem de aici că legea – o transcriere a caracterului lui Dumnezeu – nu poate fi corect înțeleasă decât atunci când este privită în Hristos?

EGW: Când se pregătea să ridice sanctuarul în pustie, Moise a fost avertizat: “Ia seama... să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte” (Evr 8:5). În legea Sa, Dumnezeu ne-a dat modelul. Caracterul nostru trebuie clădit după “chipul care ți-a fost arătat pe munte.” Legea este marele standard al neprihănirii. Ea reprezintă caracterul lui Dumnezeu, și este testul loialității față de guvernarea Sa. Nouă ne-a fost prezentată, în toată frumusețea și excelența ei, în viața lui Hristos. [CT 62]

Jertfa lui Hristos ca ispășire pentru păcat este marele adevăr în jurul căruia se adună toate celelalte adevăruri. Pentru a putea fi apreciat și înțeles corect, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar. Vă prezint marele monument al îndurării și regenerării, mântuirii și răscumpărării – Fiul lui Dumnezeu înălțat pe cruce. Aceasta trebuie să fie temelia fiecărei predici a pastorilor noștri. [GW 315]

De foarte multe ori prezentați evenimentele sângeroase ale Bibliei ca fiind o acțiune din partea lui Dumnezeu pentru instaurarea disciplinei și ordinii pe pământ. În același timp, susțineți că actele sângeroase, “suferința și moartea” sunt “lucrarea unei puteri străine,” adică Nimicitorul, vrăjmașul lui Dumnezeu. Puteți explica de ce vorbiți atât de diferit cu privire la acest subiect?

EGW: Mi s-a arătat că judecățile lui Dumnezeu nu ar veni direct de la Dumnezeu, ci indirect, din cauză că ei se situează în afara ocrotirii Sale. El îi avertizează, îi pedepsește, îi mustră și le arată singura cale pe care pot merge în siguranță, apoi, dacă aceia care au fost obiectul grijii Sale deosebite își vor urma cursul lor, independenți de Duhul lui Dumnezeu, după repetate avertismente, dacă ei își aleg singuri calea, El nu mai împuternicește pe îngerii Săi să împiedice atacurile hotărâte de Satana asupra lor.

Puterea lui Satana este aceea care se află la lucru pe mare și pe uscat, care aduce nenorocire și suferință și care târăște după el mulțimile, ca să fie sigur de prada sa. [14 MR 3 - 1883]

Sugerați că păcătoșii ies singuri de sub protecția harului divin, iar Duhul Sfânt este astfel împiedicat de a mai oferi protecție? Este vorba despre fuga de

“fața Domnului” despre care scrie Iona? În acest caz, ei devin pasibili de pedeapsa lui Dumnezeu, sau intră sub jurisdicția unei alte puteri?

EGW: Nelegiuții au depășit granițele încercării lor. Duhul lui Dumnezeu, refuzat continuu, a fost, în cele din urmă, retras. Nemaifiind la adăpostul harului Divin, ei nu mai au nici o ocrotire împotriva celui rău. [GC 614]

În acest timp va fi manifestat față de Dumnezeu un dispreț ieșit din comun. Oamenii au atins un punct al impertinenței și neascultării care arată că acea cupă a nelegiurii lor este aproape plină. Mulți aproape au trecut dincolo de limita harului. Curând, Dumnezeu va arăta că El este cu adevărat Dumnezeul Cel viu. El va spune îngerilor: "Nu mai combateți pe Satana în eforturile lui de a nimici. Lăsați-l să-și aducă la îndeplinire ura lui de moarte împotriva copiilor neascultării; căci cupa nelegiurilor lor este plină. Ei au avansat de la o treaptă a răutății la alta, adăugând zilnic la fărădelegile lor. Nu Mă voi mai amesteca să-l împiedic pe nimicitor să-și facă lucrarea." [RH, 17 septembrie 1901]

De cele mai multe ori noi am socotit că dezastrele care s-au abătut asupra poporului ales au fost provocate de Dumnezeu, mâniat că ei L-au părăsit pentru alți dumnezei, așa cum a fost cu Israel atunci când L-au refuzat pe Mesia. Greșim?

EGW: Iudeii și-au făurit singuri cătușele; ei și-au umplut paharul răzbunării. În distrugerea totală care a căzut peste ei, ca națiune, și în toate vaiurile care i-au urmat în împrăștierea lor, ei n-au făcut decât să culeagă ceea ce ei înșiși semănaseră. Profetul spunea: "Pieirea ta, Israele, este că ai fost împotriva Mea", "ai căzut prin nelegiuirea ta" (Osea 13,9; 14,1). Suferințele lor sunt reprezentate adesea ca o pedeapsă care a venit asupra lor, ca urmare a hotărârii directe a lui Dumnezeu. În felul acesta, marele amăgitor caută să-și ascundă lucrarea. Printr-o respingere continuă a iubirii și a milei divine, iudeii au făcut ca ocrotirea lui Dumnezeu să le fie retrasă, iar lui Satana i-a fost îngăduit să-i conducă după voința lui. Cruzimile oribile care au avut loc la distrugerea Ierusalimului sunt o demonstrare a puterii răzbunătoare a lui Satana asupra acelor care se supun stăpânirii lui. [GC 35]

Acest răspuns ne aduce din nou la controversa recentă produsă de cutremurul din Asia. Putem vedea aici o retragere progresivă a harului, lucru care permite lui Satana să lovească spre a deforma caracterul lui Dumnezeu?

EGW: În timp ce va apărea înaintea copiilor oamenilor ca un mare medic care le poate vindeca bolile, el va aduce boală și dezastru, până acolo încât orașele populate să fie aduse în stare de ruină și părăsire. Chiar acum el este la lucru. În accidente și calamități pe mare și pe uscat, în marile conflagrații, în furtuni grozave și în uragane pustiitoare, inundații, cicloane, valuri uriașe și în cutremure, în toate locurile și în mii de forme, Satana își exercită puterea. El distruge lanurile gata de recoltat, având ca urmare foametea și suferința. El face ca aerul să fie poluat de

moarte și mii de ființe pier din cauza stricăciunii lui. Aceste calamități vor deveni din ce în ce mai frecvente și mai dezastruoase. Distrugerea va veni asupra oamenilor și a animalelor. „Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mârniți și tânjesc; țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile, și rupeau legământul cel veșnic!” (Is. 24,4.5) [GC 589].

Mulțumim pentru clarificări. Sperăm ca iubitorii legii lui Dumnezeu să vadă în ea caracterul divin, și să aprecieze această perspectivă slăvită a harului mântuitor în acțiune de salvare.
